

vil derfor ikke være med til at indføre, at nogle ministre får én slags løn og andre en helt anden slags.

Vi vil dog gerne medgive, at det ville være smukkere, hvis det var sådan, at alle ministre fik samme løn, nemlig en ministerløn, og at ingen ministre, uanset om de er medlemmer af Folketinget eller ikke, skulle kunne modtage et folketingsgrundvederlag. Men det betyder selvfølgelig en ændring af valgloven, for ifølge den er vi forpligtede til at modtage grundvederlaget, men den ændring bidrager vi gerne til, for det er lidt rodet, som det er nu, og det blev meget klart illustreret, da vi stemte om De Radikales forslag om orlov fra Folketinget til ministre, der er folketingsmedlemmer.

Det vil vi altså godt være med til at rydde op i, hvis det kan lade sig gøre, men vi kan ikke støtte det forslag fra Fremskridtspartiet, der ligger her.

Arne Melchior (CD):

Jeg møder med en kold afvaskning fra CD, for selv om jeg godt kan forstå, at visse forslag bliver genfremsat igen og igen, må jeg have lov at sige, at forslag af denne art, om hvilke man ved, at der ikke er ændret en tøddel i indstillingen hos nogen af de øvrige partier, finder jeg er det absolutte papirnusseri – ihukommende visse salige ord – altså fuldstændigt spild af alles tid.

Det eneste positive, jeg vil sige, er, at jeg hørte både fra Socialdemokratiet og fra Venstre og De Konservative og muligvis også fra andre, at man er meget villig til at se på problemet og foretage en modernisering, og det har man også sagt før.

Jamen så kom dog med den! Der findes jo medarbejdere og eksperter og tænketanke nok. Så sæt dog nogle af dem i gang, hvis man synes, det er behøveligt eller rimeligt, så vi ikke skal risikere at stå her igen om et år og sige nøjagtigt det samme: Det vil vi da gerne se på, men vi vil altså ikke løfte en lillefinger for det. Så gør noget ved det, hvis det er alvorligt ment!

Bortset fra det er forslaget jo en klar illustration af det gamle mundheld om, at rønnebærrene er sure for den ræv, der ikke kan nå dem.

Kim Behnke (FP):

Når Fremskridtspartiet har valgt at genfremsætte forslaget, er det altså ikke for at trætte Folketinget unødigt eller belaste hr. Arne Melchior med et ekstra ordførerskab i Folketingssalen, men netop fordi det jo ofte er sådan, at

når denne sag kommer til debat ude omkring, har partierne en ganske anden holdning til disse punkter.

Der bliver skrevet artikler og læserbreve, og der bliver holdt fine foredrag ude i forsamlingshusene, og når man så bliver konfronteret med vælgerens undren over de meget specielle vilkår for aflønning af ministre, der gælder her i Folketinget, ja, så har man uanset partifarve travlt med at trække i land og fortælle, at det bør man sandelig gøre noget ved.

Og formålet med denne behandling af forslaget er at afsløre, at det ikke er andet end tom valgsnak, at det kun er noget, man siger i forsamlingshusene. For lige så snart man er her i Folketingssalen, handler det om, at man her i Folketinget jo også skal sørge for ikke at udstille sig selv som nogle, der ikke laver noget, ved, at man skal have en elendig løn, og hvad der ellers bliver sagt.

Derfor hænger tingene altså ikke sammen.

Og hr. Melchior konkluderede jo selv, at forhandlingen ikke har været spildt, al den stund der – med finansministeren som indledning – blev sagt, at der er vilje til at se på tingene. Oven i købet har et stort flertal sagt, at der er vilje til at se på tingene.

Så kan det godt være, at det ikke er Fremskridtspartiets forslag, der bliver konklusionen på det, men der er i det mindste vilje til at se på tingene, og så kan jeg kun gøre hr. Arne Melchior ord til mine, nemlig: Så kom dog i gang!

Men så længe man bliver ved med kun at sige det ved festlige lejligheder, er vi altså nødt til at prikke til den dårlige samvittighed ved at sætte tingene på Folketingets dagsorden, og det er en rolle, som vi gerne påtager os i Fremskridtspartiet. For lige så vel som H.C. Andersens eventyr om kejserens nye klæder kun er noget værd, fordi der i slutningen er en lille dreng, der siger, at kejseren ikke har noget tøj på, er Folketingets arbejde også kun noget værd, så længe Fremskridtspartiet her i Folketingssalen kan prikke til de andre partiers dårlige samvittighed.

Men så over til de bemærkninger, der ellers har været:

Det glæder mig, at fru Pia Gjellerup har den opfattelse, at der er brug for en mere moderne måde at aflønne ministre på, for det er lige præcis det, der er udgangspunktet. For det forhold sig jo på den meget usædvanlige måde, at hvis man er minister og samtidig folketingsmedlem, så oppebærer man gage for begge